

HAYATIN ZORLUKLARI VE TECRÜBELERİ

HAYATIN ZORLUKLARI VE TECRÜBELER

Baba olmak zor bir şeymiş.Hele hele İstanbul gibi bir yerde,sürekli diz üzerinde çekiç vurarak yapılan bir ayakkabı ile aile geçindirmek gerçekten de zor mu zor...

Kazandığın üç-beş kuruşu yemek için mi,kira için mi,çocukların ayakkabı,okuligiysi gibi ihtiyaçları için mi,nereye,hangisine harcayacaksın?

Bu düşüncenin sürekli zihnimizi işgal etmesinden başka şeyleri düşünmeye vakit bulamıyoruz.Bir hafta sonu çocuklarla bir yere çıkmak başlı başına bir sıkıntı.Bir günlük bir tatil için 3-4 güne ek olarak gece de çalışmamız gerekecek ki o boşluğu doldurup telafi edelim.

En büyük sıkıntımız yaptığımız ayakkabıları pazarlıyamamak veya zamanında parasını alamamak idi.Bu da bir çok defa da olsa başımıza gelirdi.

Giderek fabrikasyon mallarının da piyasaya çıkması ve ucuza mal olması da bizleri sıkıntıya sokuyordu.Bu işin bilenleri için fark etmese de genelde hazıra yönelik kaçınılmazdı.

Yine bir Kurban bayramının arefe günü idi.Gecedan itibaren çalışmış,elimizdeki işleri arefe gününe yetiştirmeye çalışıyorduk.Epey yorulmuş ve uykusuz kalmıştık ama işleri de yetiştirmiştik.

Hayatın Zorlukları ve Tecrübeler

Mehmet ÖZÇELİK tarafından yazıldı.

Pazar, 26 Eylül 2010 16:02 -

Çok şükür elimize bir şeyler geçmişti.4 gün boyunca bayramda bizi idare edebilirdi.Kurban kesemesek de dostları ağırlayabilir,bayramlaşacağımız yerlere gidebilirdik.Fakat yine de düşündürüyordu.Çünkü hanım oğlan için ısrarla kazak alınmasını istemişti.İstekleri bir yanda sıraladım,diğer yanda da aldığım paraları kıyasladım.Yama kapanmıyordu.Bu sefer nereyi yamalayıp,nereyi bırakacağımı düşünüyordum.Ancak yorgan gene de kısa kalıyor,ayak dışarıya sarkıyordu.Ayağı kapatsam baş açık kalıyor,başı kapatsam ayak açık kalıyordu.

Bu düşünce ile Ali ustanın yanına doğru gittim.Ali usta tezgahın üzerine başını koymuş yatıyor gibiydi.Seslendim.Bir iki seslendikten sonra isteksizce başını ağır ağır kaldırmaya başladı.Gözünde uyku ve uyuklama ve uykusuzluk belirtisi yok ancak derin bir üzüntü izi görülüyordu.

Sebebini sordum.Pek konuşacak gibi değildi.Belliki yara derin ve derinlerdeydi.İsrarlı ve istekli sormama karşı Ali usta;-Yarın bayram olduğunu,yaptığı ayakkabıların elinde kaldığını,önceden verdiklerinin ise daha parasının gelmediğini,bayram için daha eve hiçbir şey alamayıp,cebinde de beş kuruş parasının bulunmadığını,yarın ise bayramda ne yapacağını dertli dertli anlatmaya başladı.Belliki dolmuş,boşalacak birisini de arıyordu.Öyleki bir çocuk gibi ağlamadığı kalmıştı.

Birden Allah tarafından aklıma geldi.Dedim,usta;Bunları Beyazıt camiinin önüne serelim,teker teker 500 liradan satalım.

Ali Ustanın birden gözleri açılmaya başladı.Karanlıkta tünelde giden bir insanın ışık belirtilerine kavuşması gibi birden;

Olur mu yav Celâl!

Niye olmasın usta!Bugün arefe,herkes alışverişe çıkmış,birazda ucuz verince neden almasınlar?

Ali Ustanın yüzündeki izler yavaş yavaş gitmeye,yerine açılmış bir çehre gelmeye başlamıştı.Belki de Ali usta ilk defa bu kadar umutlanmıştı.Şimdiye kadar hep ayakkabı imal etmiş,hiç satış yapmamıştık.İlk defa böyle bir tecrübe yaşıyor idik.

Hayatın Zorlukları ve Tecrübeler

Mehmet ÖZÇELİK tarafından yazıldı.
Pazar, 26 Eylül 2010 16:02 -

Umutlanan usta 300'e,gerekirse 200'e bile satmamı istiyordu.Sattığım takdirde ayakkabı başına bana da komisyon verecekti.Fakat yine de ümitsizlik belirtileri hakim durmuda idi ki;eğer satamazsan aman ha,sakın geri getireyim deme,hemen oradan git,denize dök,gel.Kesin söylüyorum,satılmazsa,sakın getireyim deme,yakarım.

Ben ayakkabıları sepete doldurdum,bir kısmını da kendisi omuzladı.Biraz da karton bulduk,yere sermek için..ve başladım ben;-Güzel ayakkabılarımız var,çocuğunu sevindir,bayram ayakkabıları,diye..Satış yapmaya başladım.Müşteriler bir iki gelip almaya başladılar.Ali usta ise ileride çaktırmadan beni gözlüyordu,acaba satılıyor mu diye?..

1-3-5 diye satılınca Ali ustanın yerinde duramadığına şahit oluyor,ümitlendiği yüz ve hareketlerinden belli oluyordu.İlk anlarda;aman ha ne verirlerse ver,pazarlık yapma,aşağı veren olursa hemen ver,ucuz mucuz demeden sat,diyordu.Çünkü denize dökmekten iyiydi.O duruma da gerek kalmadan satılıyordu.

Ve gerçekten birkaç saat içinde epey satmış,ikindi de ise tüm ayakkabıları bitirmiştik.Ali usta bana sarılıp çocuk gibi öpmeye başladı.Benim komisyonumu fazlasıyla verdi ve memnun olarak bir birimizden ayrılmıştık.

Ben de artık evin bana verdiği siparişleri alabilirdim.Oğlum için istenilen kazağı rahatlıkla alabilecek parayı bulmuştum.Bayramı gönül rahatlığıyla geçirebilirdik,ondan sonrası ise Allah kerimdi.

Yıllar sonra da olsa oğluma aldığım o beyaz kazakla çektiğimiz fotoğrafı seyrettikçe hep derinlere gider,o günleri hatırlarım.

Bayram paşaya doğru bu düşüncelerle giderken birden gözüme bir cüzdan ilişti.Eğilip aldım.İçinde desteyle para vardı.Etrafa sahibini görürmüyüm diye araştıracı gözlerle bir göz gezdirdim.Ancak o kadar kalabalıkta kimin olabilirdi?Cüzdan kimin diye bağırısam,beklide yüz kişi başıma üşüşecek,hepside benim diyecekti.Kaybeden kimseden de herhangi bir eser yoktu.

Hayatın Zorlukları ve Tecrübeler

Mehmet ÖZÇELİK tarafından yazıldı.
Pazar, 26 Eylül 2010 16:02 -

Allah afvetsin.Bir tuvalete gidip paraları saydım,1960'ların parasıyla bir evi rahatlıkla birkaç ay idare edebilecek miktardaydı.

O bayram iyi geçmişti.Acaba onu kaybeden adamın bayramı nasıl geçmişti?

O bayram İstanbulda asker olan kardeşim gelmiş,hem yeğenim hem de hanımın kardeşi olan üniversitedeki öğrenci kardeşi gelmiş,bizi düşündüren zorlu durumdan,Allah'ın bizlere açtığı bu kapılardan çıkmıştık.

Allah'ın her kapıyı kapatmadığını bir kez daha görmüştük.

Yine böyle sıkıntılı bir günde yapmış olduğumuz ayakkabılar elimizde kalmış,mağazalara verememiştik.Epeyde yığılmıştı.Çünkü bizim el emeği,göz nuruyla yaptığımız bu sağlam ayakkabılar pahalı olunca,ucuzlara rağbet ediliyordu.Mağazalarda onları tercih ediyorlardı.

Bu durum ise bizleri fazlasıyla düşündürüyor,elimizdeki yaptıklarımızı pazarlıyamıyorduk ki,yenilerini yapalım.

Satmamız lazım ki bizde o parayla deri ve kösele alalım,ayakkabı hazırlıyalım!

Bu düşünce,sıkıntı ve telaş içerisindeyken,içeriye tanımadığımız bir adam girdi.Belliki doğudan gelen bir vatandaşa benziyordu.Doğuda ayakkabıcılık yapmakta olduğunu,mal almak için buraya geldiğini söyledi.

Bizde artık Hızır gözüyle görmeye başladığımız bu adama en uygun bir fiyat söyledik.Adam üstelemeden hepsini alacağını söyledi.

Ve adama malları hazırlayarak teslim edip paramızı aldık.Mağazalara vereceğimiz fiyattan

Hayatın Zorlukları ve Tecrübeler

Mehmet ÖZÇELİK tarafından yazıldı.
Pazar, 26 Eylül 2010 16:02 -

daha uygun bir fiyata vermiştik.

Demek ki kul sıkışmayınca Hızır da yetişmiyormuş.

Her esnafın hayatında bu ve buna benzer bir çok olaylar mutlaka geçmiş ve yaşanmıştır.

Buralarda birkaç gün çalışmasan her şey durur,hayat durur.

Büyük şehrin derdi de büyük oluyor,nimeti de büyük oluyor...

20-10-2002

MEHMET ÖZÇELİK